

jegesmedve

ez a nagy, nehezen moccanó test, amelybe
belenőtt, mégis otthonos, meleg. a lomha
mimikri nyomán kifehérlík a nagyvárosból,
lassan olvadó jéghegyeink óriás szelleme.
olykor hóesés, az otthon ismerős hidege,
a porhóban csúszva esdekel azért, ami ott
ragadt valahol, belefagyva egy múltidőbe:
hóbuckákba gondtalan fejest ugró gyerekkor.
még nem hiszi el, hogy az üvegfalon túl véget
ér a tenger, amit végtelennek tanult. súlyos
balett a víz alatt, túl langyos, túl kevés, de
a levegőnek nincsen hószaga, akkor inkább
úszkál, faltól-falig, túlnéz az emberek fölött.
éjszakánként néha lendületet vesz, teljes
erejével ütődik neki a láthatatlan határnak.
a dübbenésre tízezer trópusi lepke rebben fel,
de aztán minden újra elcsendesül. álmában
néha üvegcserepek között ébred, és sántikálva,
vörös nyomot hagyva maga után, elindul
megkeresni az óceánt.